

ДОНКО НАЙДЕНОВ
БИТКАТА ЗА ДУРИКС

chitanka.info

Уктарис доближи портите на Дурикс, подпря се на меча си и се загледа в крепостните стени. Няколко стражи пазеха огромната арка, която изпълняваше ролята на входна порта, а зад нея се виждаше разрухата — полусринати здания, превърнати в бордеи, разбит неравен каменен път, криволичещ покрай постройките. Далеч над всичко, видим дори и отвън, се издигаше Дворецът на Питолия — този дворец, който до преди четири години принадлежеше на него и който бе изгубен в битката със злото.

Седна на един камък, остави меча на земята и въздъхна. Тялото все още го болеше от многобройните рани, получени след онази изтощителна битка, макар и болката да бе далеч по-слаба от преди четири години, когато се намираще пред прага на смъртта. В онзи ден, в който всички, дори и злата Питолия, го мислеха за мъртъв, той бе измъкнат и излекуван от приятеля си Котерис, славец се като един от най-добрите лечители тук.

Уктарис седеше на камъка, а мислите за бунта преди четири години все повече превземаха ума му. По онова време той беше Краля на Дурикс и единствен в града, притежаващ Силата. Уктарис, винаги стремял се към Бог и към доброто, знаеше, че именно Бог му бе дал тази Сила, с която да върви напред. Той се бе постарал чрез Нея да извоюва всичко прекрасно, случило се на града за петте години, през които беше начело. Хората бяха доволни от управлението му, уважаваха го, обичаха го, защото беше млад, справедлив, амбициозен. Вярваха в Бог и тази вяра ги правеше по-добри. Съзнаваха, че Уктарис е Божи пратеник и се гордееха с него.

Докато не се появи красивата Питолия...

Тя също притежаваше Сила, но нейната беше зловеща, пагубна. Твърдеше, че Сатаната е неин покровител и искаше да поведе хората към Злото.

И в един мрачен ден Питолия пожела да се бие срещу непобеждавания до тогава Уктарис, за да заеме мястото му на трона.

Той беше роден в Дурикс и цялото си детство бе прекарал тук. Семейството му беше бедно — баща му работеше като разносвач в пекарна за хляб, а майка му събираше сметта на пазара. Уктарис беше

ученолюбиво момче, но поради липсата на пари бе принуден да напусне училище още на дванадесет години и да търси препитание.

До седемнадесетата си годишнина се трудеше като чирак при един майстор занаятчия, който произвеждаше делви и бурета за вино. Именно на тази възраст разбра, че в него има огромна сила.

Бог му пращаше послания и той съумяваше да ги разгадае. Чувстваше около себе си аура, която можеше да дарява само радости. Успяваше да успокои многобройните си приятели, ако те бяха в лошо настроение, винаги даваше съвети и вземаше правилните решения. А Силата му стана обществено достойние, когато в един мразовит ден на пазара, пред очите на множество хора, наби с лекота четирима от най-здравите мъже в града, защото те бяха нападнали момче, което, според думите им, блъснало жената на единия. Така постепенно славата на младия Уктарис се разнесе из целия град.

Може би главната причина той да застане начело на града, бе войната с Минига — голям град с боеспособни и вражески настроени жители, отстоящ се на десетина километра от Дурикс. Когато Минига обяви война на Дурикс, за да го завземе, всички жители бяха изпаднали в паника. Но по време на нападението, при щурма на крепостта, Уктарис използва огромна сила — всички жители и до днес разказват как от ръцете му изригнаха и се понесли светлини и урагани, които отблъснали цялата армия на Минига. И така, благодарение на него, Дурикс успя да отстои свободата си.

След войната Уктарис стана пръв помощник на Краля Луций, а когато Кралят умря, той наследи трона.

По време на дуела с Питолия почти всички жители, с изключение на неколцина предатели и шестимата подчинени на Питолия, подкрепяха Уктарис и вярваха в неговата победа. Уви — през смразяващата битка сякаш се бяха събрали най-свирепите сили на земята. Огньовете и урагани се премятаха като чудовища. Накрая красивата Питолия взе надмощие и успя да пребори яростната съпротива на Уктарис.

И по този начин тя стана Кралица на Дурикс.

Уктарис вече знаеше, че тя е пратеничка на Краля на Минига — зловещия Отул, който все още не можеше да прежали загубата от

войната. Знаеше също, че жителите на онзи град са издигнали в култ Сатаната и посредством войни и окупации искат да разпространят Злото далеч отвъд тяхна крепост.

Властолюбивата Питолия си бе послужила с измама. Бе използвала забранените Крифове — малки, но мощни магически оръжия, хвърлящи огънове — и го бе нападнала с тях в гръб. Уктарис не беше подготвен за тази неприятна изненада и не успя да се противопостави на последвалите от нейна страна силни удари. Той, за съжаление на всички присъстващи жители на мирния град Дурикс, падна сломен върху твърдата каменна настилка. Чу как тя казва: „Изхвърлете трупа в дерето, дивите животни ще го изядат“; и няколко ръце повлякоха тялото му, докато той изпадаше в безсъзнание.

Спомни си, че се събуди около някакви храсти, легнал на парцали, а над него се бе провесил Котерис — неговият лечител и най-добър приятел.

— Предполагам, че ще се излекуваш, Кралю. Всички те мислят за мъртъв и така може би е по-добре. Бог те върна от оня свят и аз зная, че е за добро. Но тялото ти е пострадало тежко и ще е нужно много време, докато се възстанови. Трябва да се връщам в града, защото Питолия ще разбере за отсъствието ми и ще ме убие. Прав беше когато казваше, че Питолия е пратеничка на Минига — онези са сключили сделка с Дявола и той им е дал Сила. Тя е завладяла града ни и върши злини, изключително опасна е. Обрича на глад всички ни, освен нейните верни слуги, които е издигнала на пиедестал. Извикала е и някои от стражите на Отул. Всички искаме отново да се завърнеш, Кралю. Аз ще тръгвам и повече няма да идвам при теб. Вярвам, че ще се вдигнеш на крака и ще се върнеш, за да ни освободиш. Всички сме с теб.

И така Котерис си тръгна, оставяйки го сам, наред нищото. В почти безпомощно състояние, но жив.

Четири години Уктарис населяваше далечния град Модилур, където две години обитаваше малка каменна стая и работеше като чистач на улиците. Работата му бе лека, а заплащането — нищожно, защото цялото му тяло беше увредено от битката. През последните две лета той живееше при каменар на име Проладий и заедно с него

дялкаха камъните за новостроящия се дворец на Модилур. За четирите години бе спечелил уважението на всички хора тук, та дори и на Краля на Модилур Кигий.

Сега обаче се намираще пред портите на Дурикс — градът, който бе управлявал в продължение на пет години, който му бе отнет от Питолия и който бавно отиваше в ръцете на Минига. Взе меча, изправи се и тръгна към главния портал.

Би могъл да използва силата си и да убие четиримата стражари, пазещи входната порта, но не биваше толкова рано да привлича вниманието на Кралицата — новината за дръзкото деяние би се разпространила светкавично и злата Питолия би имала достатъчно време да реагира на удара. Налагаше се Уктарис да прескочи високите и дебели крепостни стени без никой да го разбере и да влезе директно в двореца.

Можеше да мине единствено през Отвесния обелиск — стръмна и почти непроходима скала, от чийто връх щеше да опита да се добере до една от бойниците на крепостната стена.

Уктарис с бърза крачка заобиколи огромната и извисила се на петдесетина метра стена и достигна до Отвесния обелиск. Мушна меча си в кобура и започна да се изкачва по него. Хващайки се за малки камъни и стъпвайки върху тях, Кралят напредваше. Скалата бе доста стръмна, на места почти отвесна, но на десетия метър Уктарис се добра до малка спасителна ниша, като се свлече задъхан. Чувстваше слабостта на тялото си, което все още не се бе възстановило от кошмарната битка преди четири години, умората бе много по-силна от тогава, когато няколко пъти бе изкачвал същата скала.

Знаеше, че Бог е с него и че все още притежаваше Неговата сила, но дори и тя не би му помогнала при евентуално смъртоносно падане. Точно затова Уктарис бе безкрайно предпазлив при катеренето на стръмния и на места отвесен каменен обелиск...

Върхът изглеждаше все по-близо, все по-близо, а умората му като че ли отстъпваше място на силния стремеж да се добере до горе. Най-сетне, след около час изкачване, Уктарис покори Отвесния обелиск — строполи се задъхан на полегатия връх и задиша учестено, а струйките гореща пот течаха от зачервеното му лице.

Но целта приближаваше.

Уктарис се бе изправил и се готвеше за скок. Разстоянието от скалата до малката бойница бе около два метра. Войнът направи крачка назад, за да се засили — толкова му позволяваше полегатият връх на скалата — отскочи и се хвърли към квадратната дупка, представляваща бойницата — и за негово щастие попадна точно в набелязаната цел. Мечът му издрънча по здравите камъни.

Лежеше в тъмнината, вперил поглед в постройките на града. Ръцете му се бяха разранили от плъзгането по камъните, но той сякаш не усещаше тази болка. Пред погледа му, по пътеката под стената, обикаляха войници. Недалеч се издигаше кулата на двореца — висока каменна постройка с позлатен купол на върха ѝ. Уктарис издебна момент, когато обикалящите войници се бяха отдалечили, шмугна се към пътеката, пресече я и скочи върху покрива на една двуетажна каменна къща.

— Ей! Кой е там? — извиси се глас отдолу, последван от множество стъпки.

Уктарис се засили и се приземи в задната част на къщата — в неголямо тъмно пространство между нея и крепостната стена. Изчака малко, докато се убеди, че няма опасност да бъде видян, след което стана и тръгна по тясната тъмна уличка, свърна по сводест тунел между каменните здания и се озова на по-голяма калдъръмена улица. Опасността някой от войниците на Кралицата да го забележи бе отминала напълно — сега бе част от населението на Дурикс. Уктарис тръгна смело покрай издаващите мизерия и нищета сгради, насочил се към двореца на Кралицата, въоръжен единствено с меч си.

— Желая да се срещна с Кралицата! — Уктарис властно заповяда на един от придворните слуги.

Слугата се обърна и влезе в мрачните покои на двореца. Не след дълго отвътре се появи пет силуета — четири мъжки и един женски, движещ се в средата. Уктарис веднага позна жената, която му бе причинила всичките нещастия и която го бе победила в битката преди

четири години. Тя бе новата Кралица на Дурикс — Питолия. Четиримата мъже бяха нейни лични стражи.

Беше такава, каквато си я спомняше преди четири лета — висока, облечена в изящна дълга черна роба, а гарвановочерните ѝ прави коси бяха провиснали много под раменете и пищните ѝ гърди. Лицето ѝ бе бяло, с правилни черти. Приличаше на фея, но някаква неведома злост извираше от нея — злост, скрита под маската на невиджана красота. Злост, създадена да погубва. Злост, сътворена от Сатаната. Ала Уктарис стоеше непоколебим на мястото си и очакваше Кралицата да се доближи.

— Уктарис! Ти си жив?! — нежният глас на владетелката проехтя в пространството. Мъжът усети едва забележимите нотки на несигурност в него, които тя безуспешно опита да прикрие.

— Искам дуел! — изрече Уктарис. Питолия го гледаше втренчено с красивите си черни очи. След малко се обърна към един от личните си стражи и му заповяда грубо:

— Донеси оръжията за битката.

Уктарис чувстваше Божията сила — тя струеше от всички негови мускули, от всички негови сетива, от цялото му тяло. Знаеше, че Бог е с него и че никога няма да го изостави. Битката, която предстоеше да се случи, нямаше да е просто битка между него и Питолия — тя щеше да бъде битката между Бога и Сатаната, между доброто и злото. Той бе застанал на огромната каменна арена, въоръжен единствено с меч си, а срещу него, на няколко крачки, стоеше Питолия, чиито прелестни коси се вееха на слабия полъх на вятъра. Тя носеше меч и няколко забранени Крифа. Но въпреки предимството ѝ и очевидно превъзходящата спрямо неговата позиция, Уктарис не трепна.

Преди четири години двамата бяха стояли на същите места, въоръжени със същите оръжия. Тогава Питолия, пред очите на хилядите жители на града, бе победила, използвайки своите Крифове. Тези оръжия — Крифовете — бяха забранени в битките, защото изстрелваха огнени кълбета към противника и по този начин намаляваха значително силите му. Единствените разрешени оръжия бяха мечовете. А използването на забранени средства бе недостойно за воин, притежаващ Силата.

Но не и за пратениците на Сатаната. При тях честта беше отстъпила мястото си на изконния стремеж за власт.

В днешния ден, отново пред погледа на хилядите жители на Дурикс, Уктарис трябваше да възвърне своята заслужена позиция и отново да седне на Кралския трон.

Проехтя изстрелът на пушка, оповестяваща началото на битката. В същия момент Питолия изпрати синкав лъч към Уктарис, който инстинктивно извади меча и го разсече на две части. Но Питолия веднага изтласка мощна ударна вълна към противника си. Той не успя да реагира своевременно и вълната го повали с ярост на земята. Удари десния си крак в един от камъните и усети силна болка.

Уктарис интуитивно разбра, че Питолия е над него, замахвайки с меча си, за да го разсече — той рязко се отблъсна и с много висок скок се преобърна миг преди злата Кралица да стовари остроето си оръжие в тялото му. Сетне протегна ръце и запрати поток от светкавици към нея — чуха се звуци, наподобяващи пращането на горящи дърва. Жената отскочи и падна върху твърдата каменна настилка.

— Ах ти, нещастнико! — процеди през зъби тя и извади меча си. Уктарис също извади своя и изчака Питолия да се подготви. Дватамата започнаха страховита битка с острите си оръжия...

Мечовете се удряха бясно един в друг и искряха на фона на синьото лятно небе. Струи ураганен вятър, светкавици, лъчи, взривове ехтяха около тях, въртяха се в страховити виелици. Зрителите, събрали се на арената, които в никакъв случай не биваше да се намесват, ставаха свидетели на умопомрачително зрелище, съдържащо огньове, ветрове, светлини, а някъде под тях двамата души, възпроизвеждащи тези сили, се биеха на живот и смърт...

Уктарис надделяваше. Чувстваше Божията сила в себе си — доминираща и могъща. Болката в десния му крак се бе притъпила и той бавно изтласкваше Питолия към един от краищата на арената. Виждаше в нейните красиви очи блясъка на отчаянието. Ала точно преди Уктарис да изпрати унищожителен ураган към нея, тя измъкна един от забранените Крифове и го хвърли.

По тялото му сякаш потече огнена лава, която го зашемети. Питолия използва момента и го обсипа с поток от последователни

горещи лъчи. Бившият Крал на Дурикс падна на земята с глух стон...

... Уктарис се намираше на края на силите си. Питолия, която също изглеждаше отпаднала, вече бе запратила три от Крифовеите по него (при последния Уктарис бе отскочил и Крифът не успя да го уллучи, в противен случай може би щеше да е мъртъв). Оставаше й само един. Но този единствен Криф би могъл да се окаже съдбоносен за Уктарис.

Битката вече беше само с мечове, двамата противници бяха изразходили Силите си. Хладните оръжия дрънчаха свирепо под навъсеното и смрачаващо се небе. Уктарис бе по-здрав и по-издръжлив, въпреки изстрадалото си в последните години тяло, но ясно осъзнаваше, че не бива да предприема внезапни нападения, защото Питолия притежаваше още един Криф.

Той отново притисна Злата Кралица към стената. Замахна, за да нанесе последен решаващ удар с меч... в този момент тя светкавично бръкна в ризницата си, извади последния Криф и го запрати към него...

Светлина... адска огнена вълна... удар в земята... тъмнина...

Уктарис лежеше безпомощен. Виждаше размазано. Усещаше тялото си горещо и обезводнено. Над него стоеше Питолия и се смееше грубо, показвайки изящните си бели зъби. С ръцете си държеше меч, готова да го стовари върху безпомощното тяло на врага си.

„Нима ще умра? Нима злото отново ще надделее?“ — въпросите минаваха мълниеносно през главата на Уктарис. „Боже, дай ми Сили! Боже, нима Сатаната и този път ще надделее? Господи, дай ми Сили! Господи, дай ми Сили!...“, молеше се той с последните остатъци на волята си.

Всичко се завъртя пред очите му като в сън:

Питолия замахва, за да го прободее. В уморените й, но красиви очи се е появил хищен отблясък. Тя изрича думите: „Сбогом,

нещастнико, и този път те победих!“... По изтощеното тяло на Уктарис полазват вълни на някаква сила... Питолия замахва с меча към безпомощния си противник... Уктарис успява да помръдне, да се завърти... мечът на Питолия се удря със свръхчовешка мощ върху каменния под на арената и се приплъзва с искри по него...

Силата, последната Божия Сила, вече тече осезаемо в жилите на Уктарис... Питолия отново надига меча... Уктарис рязко се изправя, след което праща изключително мощен порой от светкавици към изненаданата Кралица на Дурикс... красивата владетелка отскача високо и с един удар се приземява в трибуните, сред изпадналите в мълчание зрители... Уктарис с плонж се добира до агонизиращото ѝ тяло, изправя се и насочва меча си към главата ѝ.

Битката този път е спечелена! Уктарис отново ще стане Крал! Дурикс отново победи Минига!

— Котерис, приятелю, откарай Питолия в лечебницата. Искам тя да оздравее. Такава е Божията воля! — провикна се Уктарис към трибуните.

С усмихнато лице, лечителят стана от мястото си и пристъпи към действие, за да изпълни заповедта. Другите жители на Дурикс също се изправиха, и приветстваха единствения Крал, когото бяха чакали през всичките тези години на нищета и отчаяние.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.